

1

„Eurobankovky způsobují u mužů impotenci.“

Zpráva z britského tisku, rok 2002.

„Tyhle ústřice jsou pěkně vzteklý potvory,“ řekl Angličan. Nechápal jsem, proč mi to vykládá. Prostě jsme jenom seděli vedle sebe v jednom baru v Bruselu a popíjeli.

„Vzteklý?“ zopakoval jsem.

„Podlý,“ přisvědčil. „Nevyzpytatelný.“

„Vážně?“ Moje vlastní střety s ústřicemi byly poměrně jednostranné a obvykle končily dvanáct nula v můj prospěch. „To myslíte, jako že vám můžou podrápat prsty, když se je snažíte otvírat sám?“ hádal jsem.

„Ne, jsou to pěkně úskočný šmejdi. Nenápadně se k vám přikradou a... to jste věděl?“

„Ne.“

Začal jsem se radši znovu věnovat skoro dopité sklenici. Neměl jsem chuť poslouchat paranoidní kydy nějakého násosky o tom, jak ho všude pronásledují měkkýši.

Jenže on do mě drcnul loktem tak silně, až hrozilo, že se mi sklenice vyprázdí zcela.

„Lidi netuší, že špatně jim vždycky není jenom ze zkažený ústřice,“ pokračoval. „Může to bejt i čerstvá ústřice, která ale není řádně zabitá.“

„Řádně zabitá?“

Pokoušel jsem se přijít na to, jak se to dělá. Karatistickým úderem za krk? Pokud tedy ústřice mají krk. Anebo že by brokovnicí? No, to by nadělalo bordel.

„Jasně, musíte ji celou rozžvejkat na kaši, aby byla dočista mrtvá, než ji spolknete. Když to neuděláte, sklouzne vám do břicha živá, a než nakonec umře, pumpuje do vás protilátky.“

Krknul si. Jeho trávicí soustava se evidentně toužila přidat ke konverzaci.

„Takže podle vás jsou ústřice střevní teroristi, které poslali na sebevražednou misi, aby zničili lidstvo?“ zeptal jsem se.

„Klidně si dělejte prdel,“ řekl vnímavě, „ale když si nedáte bacha, i naprosto čerstvá ústřice vám vytapetuje žaludek protilátkama a vám bude čtyřicet hodin pekelně blbě. A alergii z toho pak můžete mít na furt. Když sníte další ústřici, zblijete se jako Amina.“

„Roztomilé.“

„Pardon, ale to jsou prostě fakta. Jsou to zlý, pomstychtivý, slizký hajzli.“

Naštěstí jsem tak jako tak neměl chuť jít na oběd. Byli jsme v hlučné hospodě v centru Bruselu a po pár sklenicích jakési husté, tmavohnědé tekutiny, kterou uvařili sadističtí belgičtí mniši, jsem netoužil ani po talíři naprosto neagresivního salátu. Tohle zdejší pívko je fakt výživné.

„Asi jste s nimi sám měl nějaké špatné zkušenosti, co?“ nadhodil jsem.

„Měl, ale kvůli tomu je zakázat nechci.“

„Zakázat?“

„Jo, postavit ty mrňavý slizoně mimo zákon. Přijmout novejš evropskej zákon, podle kterýho budou ilegální.“

„To je trochu extrémní řešení, ne?“ namítl jsem. „Kdyby Evropa bezhlavě zakazovala všechno, z čeho někdo hodil šavli, byla by dneska kořalka nezákonná v osmadvaceti zemích. A na jedení kebabu pozdě v noci bychom už jenom vzpomínali.“

„No, možná je nemusíme zakázat úplně, spíš by to šlo zařídit, aby se sakra těžko prodávaly. Třeba by šel zavízt nový zákon, podle kterého se ústřice před prodejem musejí humánně usmrtit. Chápete, třeba přinutit restaurace, aby každou před otevřením elektricky omráčili. Anebo nasadit tu starou dobrou strategii rovný okurky, jako že by se ústřice nesměly prodávat, pokud nemaj dokonale oválný škeble. To by Žabožrouti pěkně splakali nad svým gurmánským vejždělkem, co?“

„A vy tohle celé jako dokážete?“

„Dělám pro jednoho poslance EP, co má na starosti potraviny a stravování. Takže zkusit to můžu.“

„Pane jo.“

Dokonce i já jsem toho o Bruselu věděl tolik, aby mi bylo jasné, že poslanci Evropského parlamentu mají dost velkou moc, aby kdejakou svou soukromou křížovou výpravu proměnili v zákon.

Takže můj nový přítel má pravdu a asi by opravdu mohl Francouzům zavařit. Embargo na ústřice by rozhodilo ekonomiku valné části francouzských pobřežních oblastí a navíc by sabotovalo jídelničky některých velice šikézních *brasseries* v Paříži.

A nejen v Paříži.

„I v Londýně jí ústřice spousta lidí,“ poznamenal jsem.

„Jo, snad pár pozérů, co ale nechodí k eurovolbám. Na těch nám nesejde.“

„Hodláte totéž udělat i se slávkami?“ zajímal jsem se.

„Cože, zakázat Belgičanům jejich národní jídlo? Ne, to bychom našim laskavým hostitelům udělat nemohli, nemám pravdu?“ Kloktavě se zachechtal skrze mocný hlt vlámského piva. „Ale hlavně o tomhle ani muk. Jste Angličan, že jo?“

„Jsem, ale poslankyně EP, pro kterou dělám, je Francouzka.“

„Francouzka?“ Najednou seděl jako podle pravítka a tvářil se, jako by mu zrovna tucet ústřic pumpoval protilátky rovnou do vypoulených očních bulv. „*Francouzka?* Děláte si srandu?“

„Ne, nedělám. Normálně žiju v Paříži, ale tady v Bruselu mi nabídli práci na ochraně ohrožených francouzských regionálních jazyků. Však víte, bretonština, baskičtina, korsičtina a tak dál.“

„Ale vy sám Francouz nejste, že ne? Nevzdal jste se občanství?“

„Ne. Ale tu dámu, pro kterou dělám, bude váš plán na zákaz ústřic nesmírně zajímat. Je v parlamentu za západní Bretaň.“

„Sakra,“ zaúpěl.

„Nejspíš jste chtěl říct *merde*,“ napověděl jsem mu. „Leda byste chtěl mluvit bretonsky, to by pak vhodný výraz byl *kaoc'h*.“

Musím připustit, že jsem svému užvaněnému anglickému společníkovi neřekl úplnou pravdu. Vlastně jsem nepracoval pro francouzskou poslankyni EP. Nebo zatím ne.

A do Bruselu jsem přijel až dneska. Na pozvání kamarádky Elodie, dcery svého někdejšího pařížského šéfa Jeana-Marieho. No, říkám na pozvání, ale spíš to bylo předvolání: „Máš rezervaci v hotelu Empereur Napoléon Bonaparte v Bruselu. Zavolej mi, povím ti víc.“

Samozřejmě jsem chtěl vědět víc hned, ale byla ochotná povědět jen tolik, že mi hodlá nabídnout groteskně dobře placenou práci na ochraně ohrožených jazyků. Když jsem se zajímal, jestli se kvůli tomu budu muset trmácet po amazonských pralesích, zasmála se a řekla: „Ne, leda tak v močce po bretonských prasatech.“ Ale poslala mi lístek na vlak, první třída, a tak jsem se ocitl v Bruselu, navnaděný, ale taky s neodbytnou otázkou, jestli to celé není úplná pitomost.

Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že jakékoli moje pochybnosti jsou jen symptomem odporného nevděku. Elodie mi koneckonců slíbila štědrý hryzanec z eurorozpočtu jen proto, abych pro ni přijel pracovat na krátkodobou smlouvu. Z čeho mám takový strach? Dokonce mi šťavnatý kus vyplatila předem. Ať se stane cokoli, aspoň pár týdnů se mi to štědře vyplatí.

Malér byl v tom, že Elodie mě už předtím párkrát pěkně ojbala, a to jak obrazně, tak i doslova.

Byli jsme (velmi krátce) milenci, ale jen proto, že chtěla šokovat papínka, který mi tehdy šéfoval. Pár měsíců nato se zase pokusila sabotovat moji novou práci, kdy jsem měl v Americe dělat reklamu Velké Británii jako turistické destinaci. Naše jemné soupeření pak v Los Angeles vyvrcholilo vzteklou ovocnou bitkou, po níž skončil její táta od hlavy k patám zadělaný čerstvými jahodami. Ale posléze jsme se udobřili a já jsem dokonce zajišťoval catering na její svatbě s jistým nechutně prachatým pařížským bankéřem. Takže jsem doufal, že teď jí už můžu věřit.

Instinkt mi napovídal, že její důvěryhodnost silně závisí na tom, jestli v tom ďábelském plánu, který právě zběsile bublá v kotlíku její hlavy, nějak jede i její otec Jean-Marie. Ty dva byste totiž až příliš často zastihli bok po boku v jejich rodinné kuchyni, jak tam pečou nějakou neplechu.

Jean-Marie byl teď *député* (poslancem francouzského parlamentu) za jedno provinční město v kraji Mayenne, jižně od Normandie. Volby vyhrál, protože místním zemědělcům slíbil, že budou moct přestat s tím pracným a otravným obděláváním a pěstováním a chovem a budou navěky šťastně žít z dotací, které jim vydyndá v Bruselu. I když pokud si vzpomínám, přesně to slibuje svým zemědělcům většina francouzských politiků, takže možná že Jean-Marie nakonec až tak na prd není. Bylo naprosto logické, že Elodie se vydá za tátou do politiky a nechá se zvolit do Evropského parlamentu. Jak líp by mohl získat dotace pro svoje zemědělce?

Jenže i tak tu byly dvě věci, se kterými jsem si u toho jejího přesunu do Bruselu lámal hlavu.

Zaprvé: jak se jí povedlo nechat se zvolit za západní Bretaň, kam, aspoň pokud vím, jaktěživa ani nepáchla?

A zadruhé: vystudovala nejdražší vysokou ekonomickou školu ve Francii a nedávno se provdala za člena představenstva soukromé pařížské banky, tak proč se vzdala nebetýchých příjmů ve světě vysokých financí a leze do Bruselu, kde musí nutně strávit půlku živo-

ta u debat o minimální délce tresky a o tom, jestli je třeba přejmenovat britskou čokoládu na „oslazený hnědý tuk“?

Bylo mi skoro jasné, že její táta v tom má tak jako tak prsty.

Nejspíš to zjistím už zítra po ránu. Takže je nejvyšší čas dát *au revoir* té bruselské knajpě a ukecanému anglickému štamgastovi, vrátit se do hotelu a dopřát si menšího šlofíka.

Když jsem konečně lokalizoval východ z hospody a vyhrabal se na dlážděnou vedlejší ulici, došlo mi, že ten plán má jeden drobný háček: belgické pivo se podle všeho sráží někde v oblasti podkolení, takže se chůze stává nezvykle obtížnou.

A co hůř, vinou jakéhosi rozmaru bruselského počasí byl najednou večer poněkud v oparu. Zjistil jsem, že nejsem s to poznat, v jaké ulici se nacházím, a na to, abych si na mobilu otevřel mapu a dohledal si to, nějak moc špatně vidím. Dokonce jsem ani nedokázal dost přesně zaměřit prstem, abych mobil odemkl.

Napadlo mě, jestli snad to pivo nebylo o fous silnější, než jsem čekal. Kdyby nic, měl jsem matnou představu, jak se jmenuje můj hotel, takže bude stačit se někoho zeptat na cestu. A pár metrů ode mě stála na rohu ulice nějaká žena a přátelsky na mě hleděla. A jako by se usmívala přímo na mě a chtěla mi pomoci. „Jú Yngliš?“ křikla. „Français? Deutsch? Italiano?“

„Kdepak, stopro Anglán. Ani trošku Francouz,“ odpověděl jsem a kdovíproč jsem se zasmál. Zdálo se, že to slyší ráda, aspoň podle toho, jak vstřícně na mě vystrčila rozměrné poprsí, které, jak jsem si až teď všiml, jen zčásti zakrývala upnutým tričkem s velkým výstřihem. Začala klopýtat ke mně na tak vachrlatě vysokých podpatcích, až jsem měl strach, že se na kočičích hlavách skácí a natluče si kolena, která měla navíc díky titěrným šortkám zcela nechráněná.

„Mohla byste pro mě něco udělat?“ zeptal jsem se. „Nějakou moc velkou laskavost?“

„Cokoli budeš chtít,“ slíbila, což od ní bylo nesmírně milé, když uvážíme, že jsme se sotva seznámili.